

Marin Georgiev

Utassy József

1.

Félárván nőttem én fel özvegy
anyám mellett – volt ő egész árva.
Nem adtam meg magam...
Nem voltam hős sem.
A pokolig értem.
Ám győztem s felmásztam a napvilágra.

Gyakorlatozott a terror rajtam,
de a Tank sem menthette tovább.
Magától dőlt össze sivár hatalma.
Vártuk, ámbár váratlanul talált.

És minden, miképpen volt, úgy maradt –
nem vészett el hazám,
de felénél is kisebb boltozat
borul reá és borul reám.

2.

Oroszországban ölték meg apám. Háborús papucs kopogott.
Mindennapi kenyér táplált. Szűkek voltak a mindennapok.
Esthajnalcsillag – virrasztottam sok éjet és napot.
S megszülettem magamból apámat, én konok.

Fiam született. Apja volt, anyja és hazája.
A legbecsesebb volt ő. Az egyetlen.
Mire felnőtt, elment ő is a sárba.
Így hát magam fiammá is lettem.

Lelkem elvált testemtől végre.
Hogy esett, nem értem, de ismétелhetetlen.
A földön is árva voltam, s most árva az égben.
Önmagam apja s fia – vagyok már magányos szellem.

3.

Talán mivel azt akartad, mint Ő,
 hogy magad maradj az egyetlen igével,
 azért fosztott meg minden szükségestől
 s vetett meztelen a puszta mezőkre.
 S újraalkottál mindent,
 s végül, mint Ő, magaddá váltál,
 lettél magadban Atya, Fiú és Lélek –
 vagyis a hármasság.

S már a végtelenség táplál.

Kiss Benedek fordítása

Dél

Nők mosnak a folyón, s fölöttük
 lomhán elnyúlva tűz a nap...
 Ebédjük után a gázlón bukdosnak
 a dinnyehéjak és aránylanak.

Állnak a kristálytisza vízben,
 szoknya tűzve derekukhoz,
 teregetik a szőnyegetek,
 és záporoznak a sulykok...

Amikor már mindent kimostak,
 levetkőznek a boldog fűz mögött.
 Elkergetik a gyerekeket.
 Testük tetőtől talpig lánggyötört...

Sikongva vetik maguk a sodrásba,
 és kezdetben, még elhalón,
 föl-föltolul torkukban nevetésük,
 majd harsány lesz, kicsattanó...

Pezseg a víz... És a látványtól
 forrósodik a lehelet
 a bokrokban, ahol a pásztor
 ül. És bögnek a tehenek...

Rezseg a fullasztó forróság.
 Ruha, levegő egybeolvad.
 És ahogy a pára fölötte,
 a nap is lassan tovaballag...

Pitypang

Földből bújtam elő, a földből,
mint a többi fű és virág.
Ha nincs is itt a szél, süvöltöm,
tudom, keres, jön s rám talál...

Miért vagyok én ily tünékeny –
rázza gömböm a félelem,
napot, mezőt faggat serényen:
– Ki szánt ilyen sorsot nekem?

S ki hagyott itt a rekkenetben
meredek ég és föld között,
hogy a szelet várjam szünetlen,
ki majd e csöndből elkötöz?

Egy pillanat és összeomlok
csöndem fullasztó magasán,
és meg sem értve minden dolgot,
a lelke már messze száll.

Ítélet

Végül nincs ítélet...
Sem isten, sem ördög nem ítél
fölötted, csak utad ér véget,
és nem létezel soha többé.

Tűnt csalások, vétkek, bajok –
de értük jócskán megfizettél.
Hibáidat sorolhatod,
bocsánatos bűnök lettek rég.

Ha a legszönyűbb tetted
jönne is el – oly késő most már.
Bűntudat hamvad el veled,
és félelem. – Föl nem támadnál.

Meglévén mindent mélyekig,
pilládat zárod majd magadra,
s levegőt véve – az utolsót –,
tisztán és könnyen törsz magasba.

Utassy József fordításai

Marin Georgiev

MACSKA

Az éji tetőkön -- gyermekesírás.

Hideg és halvány a hold, óriás.

Tavasza van -- hív és nyugó a szükölés.

Szerelmi órjöngés -- a méhben: döfés.

~~Síró~~ **Síró** hiablat,
~~Síró~~ **Síró** mancs törí üvegeit.
 Düledező házak -- földrengés süvít.

Fekete nyíl szisszen a holtak fölött.

~~Az ablakon~~ éjjel -- valaki zörög.

A tornácán
A kapukon
 Fekete láng suhan a fehér úton.

Lopja magát loppal -- megtorpan, tudom.

Pillanat -- és elment, úgy, ahogyan jött.

~~Edig~~ oly tűnő volt... Hol bújt? **Hi** mögött?

Kinzen

Úton és útfélen, nyilallik a baj.

De: minden homályos, s ő nyomot takar...

/Rózsa Endre fordítása/